

Kijk mama!: theater zonder grenzen...

10/01/2019 Roger Arteel

Het figuren- en objecten-theater (ooit ‘poppenspel’ genoemd) slaat meer dan ooit de vleugels uit om een publiek van groot en klein, van jong en oud te bereiken. Ouders en vooral grootouders die uit een zekere bezorgdheid, of uit nieuwsgierigheid?, een voorstelling bijwonen, tonen tijdens en na afloop een even groot enthousiasme als de kinderen. Dat kan men ondermeer meemaken bij voorstellingen van Ultima Thule/Une Tribu met *Saperlipopette* en bij Beeldsmederij De Maan, met *De tuin van de walvis*.

Saperlipopette

Saperlipopette – © Thomas Dhanens

Het al vele jaren bekende figuren- en objecten-theater Ultima Thule (Gent) werkt voor *Saperlipopette* samen met het Brusselse collectief Une Tribu, een samenwerking die geslaagd kan worden genoemd. Enscenering en techniek (Rupert Defosse) trekken de aandacht naar een torenhoge wereld, een doorzichtige hoogbouw, een ijle sfeer waarin vooral eenzaamheid heerst.

Een oude man zit, als in een metershoge ijzeren kooi, te wachten. Een inslaande verwijzing naar de indruk die een appartementstoren wel eens opwekt en naar een mens die niemand meer verwacht, hart en geest goed afgegrensd van een buitenwereld. Een nieuwsgierig en wild spelend meisje komt langs. Prachtig hoe het tot een contact komt met de wegdeemsterende ouderling! Hoe een getraliede en goed afgesloten deur toch opengaat en meteen man en meisje, oud en jong, samen een andere wereld ontdekken, een droomwereld waarin ze de gekste en de meest gewaagde dingen beleven.

Met *Saperlipopette*, concept en regie van Sven Ronsijn, poppen van Filip Peeters, wordt op een vindingrijke suggestieve manier duidelijk dat jong en oud elkaar nodig hebben om zich samen uit een onzeker bestaan, dat voor de een beklemmend en voor andere vol vraagtekens is, te bevrijden.

De tuin van de walvis

Voor *De tuin van de walvis*, baseert Beeldsmederij De Maan (Mechelen) zich op een verhaal van Toon Tellegen (°1941), de bekende Nederlandse schrijver en dichter, die er in 2016 de Zilveren Griffel mee verwierf.

Beeldsmederij De Maan zet het pionierswerk van het vroegere Mechels Stadspoppentheater voort en siert zich sinds 2013, onder de artistieke leiding van Stef De Paepe, met de aanduiding ‘beeldsmederij’, een benaming die heel wat verwachtingen inhoudt. In 2014 werd met *Kleine rode Eva* een problematiek vanuit twee kanten bekeken en beluisterd. Een voorstelling op twee sporen, al zaten kinderen en volwassenen dicht bijeen te kijken en te luisteren. Via een koptelefoon werden ze verschillend aangesproken. Ook met *De tuin van de walvis* kan op een verschillend publiek worden gemikt. De dieren in de verhalen van Toon Tellegen beleven, naar zijn eigen zeggen (cfr. Humo, 04.12.2018) een eigen leven, dat verschilt van wat mensen beleven. Toch hebben ze ook een geaardheid die wel eens met deze van een mens kan vergeleken worden. Zo is de walvis in de voorstelling nogal een slokop en heeft hij de allures van een grote meneer die de oceaan bekijkt als zijn rijk, dat hij almaar groter en met meer comfort wil.

De tuin van de walvis – © Diego Franssens

De verwijzing naar een steeds maar sterker wordende consumptiedrang, kan je als oudere kijker zeker uit die productie halen. Kinderen worden vooral door kleurenrijkdom en beweeglijkheid van panelen aangesproken. De voorstelling is als het ontvouwen van een spectrum waarin de kleuren van water en natuur naast en door elkaar worden opgediend. Regisseur Stef De Paepe en de voor het publiek weinig zichtbare ontwerper-manipulator Paul Contryn en andere medewerkers, bieden met *De tuin van de walvis*, de ‘meesterpointillist’ (zoals Toon Tellegen ook wordt genoemd), kort en krachtig alle eer aan.

Info: info@ultima-thule.be of contact@DEMAAN.be

<http://www.theatermaggezien.net/?p=2772>